

Đêm Montréal

Căn phòng nằm ngay đầu cầu thang lối đi lên tầng trên một căn condo hai tầng. Đồ đạc trong phòng bài trí thật ngăn nắp. Nếu không có chiếc giường đơn đặt trong góc phòng mà tôi đang nằm thì đây ắt hẳn là phòng vẽ của Cô. Một phòng vẽ quá sạch sẽ so với bất cứ phòng vẽ nào tôi đã đến. Giá vẽ bằng gỗ đặt gần cửa sổ nhìn xuống lối đi dẫn từ đường cái vào nhà. Trên giá là một bức tranh sơn dầu vẽ hai cành lan trồng trong chậu vuông màu tím. Hình như bức tranh chưa vẽ xong. Hãy còn nét phác viết chì thật đậm và màu sắc hãy còn tách rời nhau bởi những khoảng trống màu trắng.

Tôi trần trọc mãi. Ánh sáng vàng leo lét từ những ngọn đèn ngoài đường cái hắt vào đủ để tôi trông thấy cây cối bên ngoài, có vẻ như đã ngủ ngon sau một ngày dài tắm trọn cái nắng gay gắt của mùa hè. Không gian tĩnh mịch đem lại cho tôi một cảm giác thật bình an. Tôi cố gắng lắng tai nghe. Dù một tiếng động nhỏ cũng không có. Hoàn toàn khác với căn phòng trong xóm nhỏ của tôi ở nhà, nơi cả đêm lẫn ngày có thể nghe đủ thứ tiếng động ồn ào của một cuộc sống tất bật đời thường. Giờ này ở bên nhà, mọi người như thường nhật, chắc vẫn đang vật lộn với kẹt xe, với nước ngập, với bộn bề mưu toan của cuộc sống. Nhưng cũng có một người bạn tôi mới đó mà chẳng còn có thể lo toan được gì nữa. Căn bạo bệnh đến quá nhanh đã lấy đi tất cả. Thôi, chuyện kẹt xe, chuyện nước ngập, chuyện lớn, chuyện nhỏ chẳng còn gì đáng phải bận tâm nữa.

Giờ này chắc Thầy Nhã đã về tới Sherbrooke. Không biết Thầy có phải ghé vào bãi xe nào dọc đường nhắm mắt một lúc cho qua cơn buồn ngủ hay Thầy đã lái một mạch thẳng về nhà. Thầy đã dành cho tôi một ngày “không bận rộn” mặc dù tôi biết chắc hằng trăm thứ công việc bận rộn đang chờ thầy ở nhà. Thầy nói mọi thứ đã được thầy sắp xếp đâu vào đấy thế rồi hai thầy trò trải qua một ngày với biết bao việc đã định trước hằng mấy tháng trời. Từ sớm tinh mơ ghé vào tiệm bánh của Thầy ăn sáng uống café, rồi lái xe từ Sherbrooke lên trung tâm Montreal, viếng thăm nhà thờ Thánh Joseph ở Mount Royal, ngồi phơi nắng hằng mấy tiếng đồng hồ ngoài sân Uniprix để xem ba trận đấu quần vợt hào hứng và cuối cùng là một buổi tối chuyện trò thân mật bên tô bún riêu to vàng ươm màu riêu cua trong căn phòng ăn ấm cúng của căn hộ condo này.

Thật ra hai thầy trò đã rong ruổi bên nhau suốt từ trưa hôm qua sau khi chia tay các bạn học sinh TQT mấy bạn ở nhà hàng rồi ở khách sạn Marriot. Lần họp mặt này tuy không đông người tham dự như lần trước nhưng hầu hết mọi người đã thường xuyên có liên lạc với nhau nên lúc chia tay cũng vương vấn quá chừng. Vì thời tiết xấu, chuyến bay đi Burlington (một sân bay nhỏ của Mỹ cách biên giới Canada một giờ lái xe) bị hoãn và sau đó là nhiều tiếng đồng hồ ngồi trong máy bay để chờ đường băng nên khi hai thầy trò đến Burlington trời đã tối hẳn. Hai thầy trò được dịch vụ giữ xe ở sân bay đón và đưa về bãi đậu xe cách đó không xa, nơi chiếc Corolla màu đỏ mới tinh của thầy đã được đem ra đậu sẵn từ lúc nào. Ở đất nước này mọi dịch vụ thật là hoàn hảo.

Anh nhân viên di trú ở biên giới Mỹ - Canada dù đã nhận ra vẻ mệt mỏi của khách đường xa nhưng vẫn làm tròn nhiệm vụ bằng đủ thứ câu hỏi thật là riêng tư. Tôi đã phải nói rõ tôi từ Việt Nam đến Mỹ ngày nào, đi đâu sau khi đến Mỹ, họp mặt bạn bè ở đâu, quan hệ với thầy, người đi cùng trên xe, như thế nào, sau khi vào Canada sẽ làm gì, gặp ai. Thế là kỷ niệm lại ập về. Suốt quãng đường từ trạm kiểm soát ở biên giới về tới Sherbrooke, tâm trí tôi lần lượt hồi tưởng lại từng câu chuyện của mấy ngày qua. Tôi nhớ như in khuôn mặt của Quế Thanh, Cương Duy lúc ra đón tôi ở phi trường Dulles. Tôi nhớ buổi tối mưa như trút lá xe loanh quanh tìm đường đến khách sạn ở trung tâm New York. Nhớ ánh sáng chói lọi của hàng trăm bảng quảng cáo ở quảng trường Time Square. Nhớ giọng nói khàn đục của ông lão hướng dẫn du lịch kể lể về lịch sử và con người của thành phố ánh đèn không bao giờ tắt này. Nhớ vẻ hoành tráng của sân khấu Foxwood Theatre. Nhớ lời mời gọi ngọt ngào thường thức một "lap song" của cô gái không quen biết trong quán rượu lúc nửa đêm. Nhớ nét thành thơi hạnh phúc của hàng vạn con người đứng xếp hàng để được một lần viếng thăm Nữ Thần Tự Do. Nhớ giọng hát truyền cảm của một thằng bạn mà khi cất giọng lên âm điệu hoàn toàn khác xa với giọng nói đời thường của nó. Nhớ một ngày nắng cháy ở Smithsonian và quảng trường trước đồi Capitol. Nhớ bàn tay mềm mại của một người bạn lúc nào cũng đem lại nụ cười hoặc niềm vui cho bao người khác. Nhớ điệu luân vũ của cặp vợ chồng Khôi Sơn. Nhớ cô bé Ó tự tin, chu đáo, tươi như Xuân gợi lại hình ảnh của một Xuân Tươi trước cổng trường TQT ngày nào... Tôi nhớ từng khuôn mặt bạn bè. Tôi thầm cảm ơn tất cả mọi người đã đến từ mọi nơi đem lại cho tôi bao tình cảm nồng ấm mà con người cần có. Những kỷ niệm này, như lời Thầy Nhã nói "đâu để gì có được", sẽ mãi lưu lại trong tôi.

Trong giấc ngủ chập chờn tôi nghe có tiếng nói chuyện của Cô vang lên đâu đó ở phòng bên cạnh. Giờ này là quá nửa đêm rồi. Nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất, hình như Cô đang nói chuyện với người từ xa lắm gọi đến. Ủ, có gì lạ đâu, ai mà chẳng muốn tâm sự với Cô? Cô là cô nhưng Cô cũng là một người bạn. Cô sẵn sàng lắng nghe, Cô cho lời khuyên nhủ, Cô truyền đức tin, Cô gợi mở cảm nhận về sắc màu mà thiên nhiên ban tặng, Cô là động lực để những đứa học trò như tôi sẽ tìm đến với nhau để ôn lại mỗi tình cảm trong sáng thuở học trò.

Nhớ lại tô bún riêu ăn với rau salad thái ghém hồi tối mà bụng tôi cứ sôi lên. Tôi đã không mong đợi được ăn tô bún riêu ngon lành như thế ở nơi xa xôi này. Cô nói từ khi sang đây Cô tự học nấu mọi thứ để có được món ăn ngon theo truyền thống Việt Nam. Thì ra là dù ở nơi đâu, nếu người ta muốn, thì tình cảm con người và truyền thống gia đình Việt Nam vẫn cứ mãi trường tồn.

Saigon, tháng 8/2011
Lê Đào Lộc